

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti:

1. Městys Luka nad Jihlavou
sídlem 1. máje 76, Luka nad Jihlavou
zastoupena JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

2. Vodovody a kanalizace Loucko, s.r.o.
sídlem 1. máje 753, Luka nad Jihlavou
zastoupený Mgr. Petrem Šmídem, advokátem
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2020, č.j. 33134/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH18884/2020-15111,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 17.8.2020, č.j. 33134/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH18884/2020-15111, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám
Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného 17.8.2020, č.j. 33134/2020-MZE-1511, sp. zn. 56VH18884/2020-15111, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 6.5.2020, č.j. KUJI 41529/2020, kterým krajský úřad podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“), vydal osobě zúčastněné na řízení 2. povolení k provozování vodohospodářského majetku (kanalizace) vlastníka městyse Luka nad Jihlavou (osoba zúčastněná na řízení 1.), identifikační číslo majetkové evidence (dále jen „IČME“) 6105-688703-00286192-3/3, 6105-688703-00286192, specifikovaného v tabulce obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce žalovaný zatížil řízení neodstranitelnými procesními i hmotněprávními vadami; žalovaný se rovněž dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami.
3. Žalobce poukazuje na to, že je provozovatelem předmětné kanalizace na základě platné smlouvy o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu, uzavřené ze Svazem vodovodů a kanalizací Jihlavsko (dále jen „Svaz“) dne 17.12.1996, která trvá minimálně do 31.12.2020, a na dále základě povolení vydaného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 3.5.2004, č.j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, KUJI007JD81, které bylo zrušeno rozhodnutím krajského úřadu dne 31.1.2019 s odkladem vykonatelnosti.
4. Podrobnou argumentaci žalobce dovozuje, že správní orgány nejasně vymezily předmět řízení (v rozhodnutí o zrušení povolení k provozování byl vodohospodářský majetek vymezen odlišně), nesprávně posoudily předběžnou otázku vlastnického práva k předmětnému vodohospodářskému majetku a s tím spojené otázky existence provozní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a vlastníkem majetku a její platnosti i ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení 1. (městysi Luka nad Jihlavou); provozní smlouva je podle žalobce stále platná a trvá i ve vztahu k městysi.

5. Žalobce poukazuje na to, že po zrušení původního rozhodnutí krajského úřadu žalovaným za účelem přesné specifikace vodohospodářského majetku a poté, co osoba zúčastněná na řízení 2. k výzvě krajského úřadu zakreslila kanalizační řady do mapky, došlo k rozšíření předmětu žádosti o udělení povolení k provozování o dalších 54,43 metrů kanalizačního potrubí v ulici Za Humny. Celková délka kanalizací dle žádosti (2 483,36 metrů) neodpovídá celkové délce kanalizací (2 697 metrů), k nimž bylo žalobci zrušeno povolení k provozování. Délky kanalizací krajský úřad podle žalobce neověřil v odpovídající dokumentaci. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že předložení mapky a pasportu se zaznamenáním kanalizačních řad je dostatečným skutkovým podkladem. K namítanému rozdílu v délkách kanalizací se pak správní orgány nevyjádřily vůbec.
6. Podle žalobce je vlastníkem kanalizace, resp. minimálně její části, stále Svaz, a i kdyby tomu tak nebylo, osoba zúčastněná na řízení 2. nedoložila platnou provozní smlouvu ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. Žalobce poukazuje na to, že se shodnými námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal. Krajský úřad podle žalobce rovněž chybně odkazoval na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, z něhož podle žalobce nelze při posuzování otázky vlastnického práva, jejíž vyřešení je nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí o provozování, vycházet.
7. Podle žalobce se smlouva o provozování a nájmu vodohospodářského majetku č. 1/2016 ze dne 7.3.2018 a její dodatek č. 3 nevztahuje k předmětnému majetku. Pokud jde o dodatek č. 3, jeho platnost nebyla prokázána, neboť nebyla doložena usnesením rady městyse Luka nad Jihlavou, nýbrž pouze výpisem z usnesení rady. Uvedenou námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž pominul.
8. Podle žalobce je kanalizace jednak majetkem vloženým do vlastnictví Svazu dle čl. 8.4 písm. a) stanov Svazu a dále majetkem, který Svaz vybudoval vlastní činností na základě jednotlivých smluv o dílo a dohod o převodu investorství; podle žalobce žalovaný zcela rezignoval na posouzení otázky vlastnictví k předmětným kanalizacím. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěry správních orgánů ohledně neplatnosti dohody o převodu majetku, stejně tak zpochybňuje zdůvodnění rozhodnutí o převodu majetku ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019 a právní relevanci předání majetku. Pokud jde o majetek vybudovaný na základě smluv o dílo, ten nebyl doposud Svazem převeden na žádný subjekt.
9. Žalobce rovněž namítá, že odstoupení osoby zúčastněné na řízení 1. prostřednictvím starosty od provozní smlouvy uzavřené se žalobcem bylo neplatné a bylo zamýšleno pouze k majetku s právem hospodaření Svazu. Otázku ukončení smlouvy ať již odstoupením či pozdější výpovědí pak žalovaný konkrétně nevypořádal.
10. Podle žalobce krajský úřad nesprávně odkazuje na (žalobcem blíže nespecifikované) usnesení Krajského soudu v Brně; žalobce dále podrobnou argumentací komentuje spory vedené v souvislosti s vodohospodářským majetkem Svazu u civilních soudů.
11. Na své argumentaci žalobce setrval v podané replice, v níž poukázal na prodloužení provozní smlouvy, resp. na své oprávnění provozovat vodohospodářský majetek Svazu i po 31.12.2020.

12. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí krajského úřadu zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření osob zúčastněných na řízení

14. Osoba zúčastněná na řízení odkazují na závěry již uvedené správními orgány, s nimiž se ztotožňují. Osoba zúčastněná na řízení 2. dále uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí vymezený majetek již nelze specifikovat přesněji, než na podkladě příslušných kolaudačních souhlasů a rozhodnutí stavebního úřadu. Nepřesnost délek kanalizací způsobila sama žalobkyně, která bez podkladů a vysvětlení rozšířila délku kanalizace; nadto to byla žalobkyně, která v rozhodné době jako provozovatel vedla majetkovou evidenci předmětných kanalizací. Osoby zúčastněné na řízení navrhuji zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. O věci zdejší soud rozhodoval přednostně (§ 56 odst. 1 s.ř.s.) veden požadavkem efektivity soudního přezkumu a hospodárnosti řízení, která je dána souvislostí této věci s dalšími spory ohledně majetkového vypořádání mezi Svazem a vystoupivšími obcemi vedenými u zdejšího soudu.
17. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. V posuzované věci je sporné splnění zákonných podmínek pro vydání povolení k provozování části vodohospodářského majetku podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. osobě zúčastněné na řízení 2. a s tím související otázka, zda osoba zúčastněná na řízení 1. je, resp. zda se po vystoupení ze Svazu ke dni 1.1.2015 stala, vlastníkem dotčené části kanalizace. Na to navazuje dílčí sporná otázka, zda osoba zúčastněná na řízení 1. coby vlastník (pokud jí k majetku vymezenému v prvostupňovém rozhodnutí vlastnickém právo svědčí), odstoupila od provozní smlouvy uzavřené mezi Svazem a žalobcem. Vedle toho žalobce zpochybňuje správnost podkladů prvostupňového rozhodnutí.
19. Z tvrzení účastníků řízení a z prvostupňového rozhodnutí plyne, že spor se týká majetku – části kanalizace, která byla vedena pod IČME Svazu 6105-688703-48460915-3/1. Jde o majetek, na který byly uzavřeny dohody o převodu investorství a dohody o převodu hmotného majetku do roku 2000. Tomu odpovídá jeho následné rozdělení krajským úřadem do dvou „podskupin“ s IČME 6105-688703-00286192-3/3 a 6105-688703-00286192-3/4., přičemž majetek k nim náležící je popsán v tabulce obsažené ve výroku

prvostupňového rozhodnutí. V takto provedené specifikaci ve výroku prvostupňového rozhodnutí nespatřuje zdejší soud žádnou vadu; proč krajský úřad takto postupoval je v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně vysvětleno (rovněž str. 10 prvostupňového rozhodnutí).

20. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.
21. Zdejší soud k věci předeseílá, že otázka vlastnictví je pro spory vedené v souvislosti s předmětným vodohospodářským majetkem, otázkou klíčovou, neboť podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. je vlastník vodovodu nebo kanalizace vždy osobou oprávněnou k získání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace. *„Za situace, kdy by měl majetkoprávní spor mezi vlastníkem infrastruktury a jinými osobami ohrožovat veřejný zájem na zajištění činností v samosprávné působnosti obce, v daném případě provozování vodovodů a kanalizací, je nutno přiznat zásadní důležitost nespornému projevu vůle vlastníka infrastruktury. Jeho právo k zařízení, které má být provozováno, je totiž vyšší kvality, než je tomu u ostatních osob, neboť podle ust. § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích je vlastník vodovodu nebo kanalizace vždy osobou oprávněnou k vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace. Ostatním osobám, byť přesvědčeným o svém oprávnění k vydání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, svědčí soukromoprávní prostředky náhrady možné škody, která by postupem vlastníka infrastruktury vznikla.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2014, č.j. 7 As 35/2013-50, č. 3043/2013 Sb. NSS).
22. Podle § 160 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), mohou veřejnoprávní korporace, jiné právnické osoby zřízené zákonem a právnické a fyzické osoby, pokud vykonávají zákonem nebo na základě zákona svěřenou působnost v oblasti veřejné správy, za účelem plnění svých úkolů vzájemně uzavírat veřejnoprávní smlouvy.
23. Podle § 49 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), mají obce právo být členy dobrovolného svazku obcí za účelem ochrany a prosazování svých společných zájmů. Obce mohou vytvářet svazky obcí, jakož i vstupovat do svazků obcí již vytvořených. Členy svazku obcí mohou být jen obce.
24. Podle § 50 odst. 2 zákona o obcích jsou přílohou smlouvy o vytvoření svazku obcí jeho stanovy, v nichž musí být uvedeno název a sídlo členů svazku obcí, název a sídlo svazku obcí a předmět jeho činnosti, orgány svazku obcí, způsob jejich ustavování, jejich působnost a způsob jejich rozhodování včetně určení nejméně tříčlenného orgánu svazku obcí, který schvaluje účetní závěrku svazku obcí sestavenou k rozvahovému dni podle zákona o účetnictví, majetek členů svazku obcí, který vkládají do svazku obcí, zdroje příjmů svazku obcí, práva a povinnosti členů svazku obcí, způsob rozdělení zisku a podíl členů na úhradě ztráty svazku obcí, podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu, obsah a rozsah kontroly svazku obcí obcemi, které svazek obcí vytvořily.

25. Podle čl. 8.1 stanov Svazu hospodaří svazek s vodohospodářským majetkem, ke kterému nabyl vlastnické právo do 31.12.2000, a s majetkem, který získal svou vlastní činností po 31.12.2000. Dále hospodaří s majetkem, který ze svého majetku vložily do svazku jeho členské obce podle stanov svazku po 31.12.2000 v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 250/2000 Sb. a § 85 zákona č. 128/2000 Sb. v platném znění.
26. Podle čl. 8.4 stanov Svazu vede svazek odděleně evidenci majetku sloužícího k zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod (dále jen infrastrukturní majetek). Evidence je vedena podle níže uvedených skupin majetku a jednotlivých členských obcí:
- a) majetek nabytý do vlastnictví do 31.12.2000:
    - majetek získaný na základě Dohody o bezúplatném převodu majetku mezi svazkem a Fondem národního majetku Praha
    - majetek získaný na základě převodů podle zák. č. 92/1991 Sb. a č. 171/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů
    - převodem od obcí podle § 20a odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů
    - majetek získaný na základě darovacích, kupních či jiných smluv o převodu vlastnického práva
    - majetek nabytý vlastní činností
  - b) majetek nabytý svou vlastní činností po 31.12.2000 (§ 38 zákona č. 250/2000 Sb.)
  - c) majetek, který do hospodaření svazku vložily ze svého vlastního majetku členské obce po 31.12.2000 a který zůstává ve vlastnictví těchto obcí podle ustanovení § 38 zákona č. 250/2000 Sb.
  - d) infrastrukturní majetek svazku se dále dělí na:
    - společný infrastrukturní majetek, uvedený v příloze č. 2 těchto stanov dle stavu ke dni 31.10.2001, který bude průběžně aktualizovaný způsobem uvedeným v čl. 18 stanov. Příloha č. 2 je nedílnou součástí těchto stanov.
    - místní infrastrukturní majetek, tj. takový, který slouží pouze jedné obci
27. Podle čl. 8.5 stanov Svazu svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyl a nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do svazku a do hospodaření svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření svazku zůstává ve vlastnictví obce. Vložením majetku obcí do hospodaření svazku přecházejí na svazek veškerá práva s výhradou majetkových práv, která jsou vyhrazena dle § 85 zákona o obcích zastupitelstvu obce. Rozsah majetkových práv přenesených na svazek bude specifikován ve smlouvě o vkladu majetku do hospodaření.
28. Podle čl. 8.7 stanov Svazu v případě, že majetek svazek neprovozuje sám, uzavírá ke splnění povinností dle čl. 8.6 stanov, v souladu s ustanoveními zákona o zadávání veřejných zakázek v platném znění, zejména na:
- nájem a provozování vodárenských a kanalizačních zařízení s tím, kdo vlastní oprávnění dle platných předpisů
  - projektovou přípravu a zabezpečení staveb vodárenských a kanalizačních zařízení a ČOV s tím, kdo vlastní příslušné oprávnění k této činnosti
  - zajištění inženýrsko-investorské činnosti, stavební dozor, právní pomoc, vedení účetnictví, daňové poradenství a smlouvy na výkon jiných činností.

29. Podle čl. 12.4 písm. a) stanov Svazu může obec ze svazku vystoupit podle projevu své vůle na základě rozhodnutí zastupitelstva obce, které bude doručeno předsednictvu do 14 dnů od rozhodnutí zastupitelstva; písemné oznámení musí být doručeno nejpozději do 30.6. (včetně) kalendářního roku. Členství může být ukončeno nejdříve k 1.1. následujícího kalendářního roku. Smlouvy o finančním vypořádání mezi vystupující obcí a svazkem musí být vypořádány nejpozději do 1 měsíce ode dne zániku členství. Pokud nedojde k uzavření smluv o majetkovém vypořádání v daném termínu z důvodů na straně vystupující obce, zaplatí obec smluvní pokutu ve výši ročního členského příspěvku pro příslušný rok. Pokud nedojde k uzavření smluv z důvodů ze strany svazku, je svazek povinen plnit povinnosti dané stanovami tak, jako by byla vystupující obec právoplatným členem svazku. Stejná ustanovení platí i při vyloučení obce ze svazku valnou hromadou.
30. Podle čl. 12.6 stanov Svazu vystoupí-li obec dle čl. 12.4 písm. a) ze svazku, je svazek povinen obci vrátit vložený majetek a majetek, který byl do svazku převeden dle privatizačního projektu, včetně technického zhodnocení na tomto majetku provedeném a majetek pořízený pro potřeby obce s jejím finančním přispěním, avšak bez podílu na společném zařízení vodovodů a kanalizací, jehož seznam je uveden v příloze č. 2 stanov. Tento majetek je nedělitelný a zůstává majetkem svazku. Seznam společného majetku nelze rozšířit o další majetek bez souhlasu zastupitelstva obce, o jejíž majetek by se seznam rozšiřoval.
31. Podle čl. 12.7 stanov Svazu u místního infrastrukturního majetku, který byl vybudován a vložen do svazku v době členství obce ve svazku, musí obec provést při vystoupení ze svazku finanční vypořádání v závislosti na zdrojích, ze kterých bylo vodárenské nebo kanalizační zařízení vybudováno. Obec je povinna finančně vypořádat jen tu část, kterou na vybudování zařízení přispěl svazek nad podíl investičních prostředků příslušející obci dle vloženého majetku. V případě, že náklady na pořízení věci byly hrazeny z úvěru, uhradí vystupující obec i úroky z tohoto úvěru. Dále je obec povinna poukázat svazku finanční prostředky ve výši DPH, vyměřené v souvislosti s převodem místního infrastrukturního majetku.
32. Podle čl. 12.8 stanov Svazu je při vypořádání společného infrastrukturního majetku je povinna vystupující obec uhradit svazku zbývající část úvěru, jímž je tento majetek zatížen. Podíl obce bude vypočten takto: zůstatková hodnota úvěru včetně úroku se vydělí celkovým počtem obyvatel všech členských obcí svazku a tato částka se vynásobí počtem obyvatel vystupující obce.
33. Žalobce předně zpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že Svaz pozbyl vlastnické právo k dotčenému vodohospodářskému majetku; pokud jde o námitku, že se žalovaný v těchto otázkách nevypořádal s řadou argumentů žalobce, tak v tom dává zdejší soud žalobci za pravdu. Argumentace žalovaného se v řadě ohledů s argumentací žalobce uplatněnou v odvolání nikterak nevyrovnává. Pokud však jde o některé dílčí důvody, o něž se rozhodnutí správních orgánů opírají a k nimž se žalovaný, byť stroze, vyjadřuje, je možné je věcně přezkoumat, aniž by bylo třeba věc žalovanému vracet pouze k podrobnému vypořádání všech dílčích odvolacích námitek žalobce bez dalšího; tyto námitky se totiž odvíjejí od nesouhlasu žalobce s právním názorem správních orgánů, že v prvostupňovém rozhodnutí vymezený majetek je ve vlastnictví městyse Luka nad Jihlavou. Zdejší soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že požadavek na přezkoumatelnost rozhodnutí odvolacího orgánu neznamena, že je třeba se vypořádávat s každým dílčím

argumentem podporujícím tu kterou odvolací námitku, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí anebo je odpověď na odvolací námitku obsažena implicitně v rámci vypořádání námitky jiné. Z hlediska soudního přezkumu pak tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2014, č.j. 6 As 161/2013-25).

34. Vedle skutečnosti, že rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 14.5.2019, č.j. 16120/2019-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-1511, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31.1.2019, č.j. KUJI 7859/2019, sp. zn. 1691/2018 Bl-16, o zrušení povolení k provozování žalobci z roku 2004, na něž správní orgány v nyní posuzované věci mimo jiné odkazují, bylo k žalobě téhož žalobce zrušeno zdejším soudem z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti (rozsudek zdejšího soudu ze dne 30.9.2020, č.j. 31 A 101/2019-113), tak pokud jde o otázku majetkového vypořádání mezi Svazem a osobou zúčastněnou na řízení 1., podstatným jsou závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404.
35. Krajský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že na majetek pořízený podle dohod o převodu investorství je třeba nahlížet stejně jako na majetek vložený městysem do Svazu v době od 1.1.2011, tedy jako na majetek, k němuž svědčilo městyse vlastnícké právo. Uvedené plyne podle krajského úřadu z dohody o investorství, v níž je uvedeno, že Svaz zajistí kompletní realizaci stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku městyse vloženého ve Svazu. Pokud jde o dohody o převodu majetku do roku 2000, podepsané starostkou, tak v Moravském zemském archivu bylo zjištěno, že v žádném z usnesení zastupitelstva není zmínka o schválení dohody o převodu majetku mezi osobou zúčastněnou na řízení 1. a Svazem; podle krajského úřadu jsou tudíž uvedené dohody neplatné. I kdyby se tento názor ukázal jako nesprávný, krajský úřad odkázal na své rozhodnutí ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, a na něj navazující protokol o předání majetku ze dne 12.7.2019. Podle krajského úřadu, pokud v citovaném rozhodnutí nebylo rozhodnuto o návrhu na určení vlastnického práva k majetku, který byl předmětem dohod uzavřených do roku 2000, neznamená to, že by majetek neměl být ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1., nýbrž že o něm krajský úřad nerozhodoval. Krajský úřad však citovaným rozhodnutím přisvědčil nároku osoby zúčastněné na řízení 1., aby jí Svaz tento majetek předal. Fyzickým předáním (vrácením) pak podle krajského úřadu mohla osoba zúčastněná na řízení 1. nabýt vlastnické právo.
36. Krajský úřad dále poukázal na to, že sama osoba zúčastněná na řízení 1. odmítá výklad Krajského soudu v Brně uvedený v rozsudku ze dne 22.2.2017, č.j. 70Co 104/2016-278, že vystoupením ze Svazu nastoupila na jeho místo coby pronajímatel ve smluvním vztahu se žalobcem. Podle krajského úřadu osoba zúčastněná na řízení 1. není vázána provozní smlouvou ze dne 17.12.1996. I kdyby byl uvedený výklad nesprávný, krajský úřad poukazuje na to, že osoba zúčastněná na řízení od provozní smlouvy z opatrnosti odstoupila. Krajský úřad dále uvedl, že si ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinil úsudek, že majetek, který je předmětem povolení k provozování, je ve vlastnictví žadatele; poznamenal, že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého a protiprávního činu s tím, že Svaz měl podle čl. 12.6 Stanov veškerý majetek, vyjma majetku společného, osobě zúčastněné na řízení 1. vrátit.
37. Pokud jde o argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí, podle žalovaného není osoba zúčastněná na řízení 1. jako vlastník předmětného majetku v žádném smluvním vztahu se

žalobcem a je oprávněna si vybrat provozovatele kanalizací. Podle žalovaného správnost názoru krajského úřadu ohledně odstoupení od provozní smlouvy se žalobcem z důvodu neplacení nájemného, potvrdil i názor, který plyne z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, sp. zn. 26 Cdo 4497/2017.

38. Z výše uvedených závěrů je zjevné, že právní názor ohledně vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení 1. k předmětnému vodohospodářskému majetku správní orgány dovozují mimo jiné z rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, o sporu z veřejnoprávní smlouvy dle § 169 správního řádu (na něž odkazuje i žalobce). Výrokem I. tohoto rozhodnutí krajský úřad uložil žalobci povinnost předat osobě zúčastněné na řízení blíže specifikovaný majetek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Výrokem II. určil vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení k blíže specifikovanému majetku, u něhož došlo při jeho budování k převodu investorství na žalobce. Výrokem III. zamítl návrh osoby zúčastněné na řízení na určení vlastnického práva k majetku převedeného na žalobce a privatizovaného majetku. Výrokem IV. uložil žalobci povinnost předat ve výroku II. specifikovaný majetek osobě zúčastněné na řízení. Výrokem V. uložil žalobci povinnost předat osobě zúčastněné na řízení blíže specifikovaný majetek převedený na žalobce a privatizovaný majetek. Výrokem VI. uložil žalobci povinnost vydat ve výroku vyjmenované evidence k majetku uvedenému ve výroci I., II. a V. Nakonec výrokem VII. uložil žalobci povinnost nahradit osobě zúčastněné na řízení náklady řízení ve výši 445 816 Kč.
39. Citované rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, však bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404.
40. Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, Svaz „...vznikl podpisem (veřejnoprávní) zakladatelské smlouvy ze dne 2. 7. 1993, přičemž vznikl jako dobrovolný svazek obcí dle tehdy účinného zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, na něž se uplatňovala úprava zájmových sdružení právnických osob dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „starý občanský zákoník“). Uvedený zákon byl ode dne 12. 11. 2000 nahrazen zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích, (dále jen „zákon o obcích“). Aplikací přechodného ustanovení § 151 odst. 4 zákona o obcích, které říká, že svazky obcí podle tohoto zákona jsou dobrovolné svazky obcí, které byly dobrovolnými svazky obcí ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, je nutno dospět k závěru, že žalobce má povahu dobrovolného svazku obcí i ve smyslu nyní účinného zákona, konkrétně podle § 49 až § 53 zákona o obcích. ... Pokud stanovy (Svazu) upravují všechny obligatorní oblasti uvedené v § 50 odst. 2 zákona o obcích komplexním a úplným způsobem, nelze je dle soudu nad tuto úpravu dále doplňovat ani rozšiřovat. Tím by totiž došlo ke zpochybnění jednoznačně vyjádřené vůle jeho členů a k nepřípustnému zásahu do jejich práva na samosprávu. Mají-li ovšem stanovy představovat jediný rozhodný lex contractus (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3122/2012), je nutné klást na ně vysoké obsahové nároky. Pokud by totiž byly v některých otázkách neúplné, resp. obsahovaly by mezeru, bylo by ji nutné překlenout za pomoci vnější právní úpravy – zejména s využitím analogie s instituty a principy soukromého práva. Obdobně by bylo nutné uvažovat i v případě, pokud by stanovy byly v některých otázkách nejasné či nejednoznačné, protože pak není možné presumovat jednoznačnou akceptaci konkrétního práva nebo povinnosti ze strany všech (popř. potřebné většiny) členů... V prvé řadě pravidla obsažená v čl. 12.6 až 12.8 je nutno chápat nikoliv jako přímé nároky obcí či svazku při ukončení členství, nýbrž jako (neúplný) mechanismus vypořádání majetkové účasti obce ve

svazku. Konkrétní nároky tedy nelze dovozovat přímo z těchto pravidel, nýbrž až z provedeného vypořádání, které může mít formu smlouvy nebo rozhodnutí krajského úřadu. Dále z uvedeného plyne, že smlouva o vypořádání předpokládána v čl. 12.4 písm. a) stanov je toliko jednou ze dvou forem vypořádání. Smlouva o vypořádání je velice komplexním právním jednáním, zahrnujícím celou škálu práv a povinností, přičemž neshoda i ohledně relativně marginální části závazku může vést k tomu, že smluvní jednání nepovedou k úspěšnému konci. V tu chvíli existuje jediná možnost, jak majetkovou účast vystupující obce na svazku vypořádat, a to je autoritativní rozhodnutí správního orgánu (žalovaného). Nelze přitom učinit závěr, že by se předložením návrhu smlouvy o vypořádání navrhovatel vyvázal z „povinnosti“ stanovených v čl. 12 a druhá strana by se nepřijetím návrhu dostala do prodlení. Často ostatně nebude možné jednoduše určit, že neúspěch jednání o uzavření smlouvy o vypořádáníavinila pouze jedna strana. Jelikož obsah smlouvy o vypořádání stanoví do detailů nekonkretizují (ostatně o vypořádání části majetku ani nehovoří), nemůže být obsah smlouvy o vypořádání koncipovaný jednou smluvní stranou vnucen druhé smluvní straně, a to ani cestou nahrazení projevu vůle rozhodnutím správního orgánu. Bylo by absurdní tvrdit, že ten, kdo předloží návrh smlouvy jako první (jakkoliv by smlouva byla pro druhou stranu zjevně nevýhodná), splní své závazky a druhá strana již nemá jinou možnost, než návrh akceptovat, neboť v opačném případě se dostává do prodlení. Z uvedeného plyne, že rozhodnutí žalovaného o vypořádání majetkové účasti obce na svazku má nutně konstitutivní povahu... Výše uvedené platí pouze pro majetek, který má být předmětem vypořádání. Z povahy věci přitom může být předmětem vypořádání pouze majetek, který je ve vlastnictví svazku (žalobce). Právě tento majetek totiž tvoří podstatu podílu obce na svazku. Majetek ve vlastnictví obce, se kterým měl svazek pouze oprávnění hospodařit, není potřeba nijak vypořádávat (tj. transformovat podíl ve vlastnické právo k tomuto majetku). Tento majetek zůstává ve vlastnictví obce a svazek pouze ztrácí právo s tímto majetkem hospodařit. Rozhodnutí o tomto majetku výrokem I. napadeného rozhodnutí má tedy odlišný charakter od zbytku rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno skutečně o majetkovém vypořádání. Výrokem I. měl žalovaný skutečně pouze deklarovat povinnost svazku předat (příp. vydat či vyklidit) majetek, a to nikoliv z titulu vypořádání, nýbrž z titulu vlastnického práva obce a zániku práva svazku s tímto majetkem hospodařit. Odlišná povaha výroku I. ovšem nutně neznamena, že by spor o majetek vložený do hospodaření svazku měl být veden odděleně, nebo že by tento spor neměl povahu sporu z veřejnoprávní smlouvy.“

41. Zdejší soud dále v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že „... v případě ostatního majetku ve vlastnictví svazku je s ohledem na výše uvedené na místě provést vypořádání konstitutivním výrokem. Do účinnosti smlouvy o vypořádání nebo do právní moci rozhodnutí správního orgánu o vypořádání zůstává majetek ve vlastnictví svazku a účelem vypořádání je právě taková transformace vlastnických vztahů, která povede k tomu, že vlastnictví nabude vystupující obec (oproti případnému finančnímu vypořádání). V projednávané věci je však sporná také otázka, které z posuzovaných kategorií majetku jsou ve vlastnictví obce (osoby zúčastněné na řízení) a které ve vlastnictví svazku (žalobce)...“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, zvýrazněno zdejším soudem).
42. Citovaným rozsudkem zdejší soud zrušil výrok II. rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, jako nezákonný, neboť krajský úřad jím určil vlastnické právo městyse Luka nad Jihlavou k majetku, který byl předmětem smluv o převodu investorství, ačkoli tento majetek je do pravomocného vypořádání ve vlastnictví Svazu. Tento majetek nelze ztotožňovat s majetkem vloženým do hospodaření Svazu. Z téhož důvodu byl citovaným rozsudkem jako nezákonný zrušen také výrok IV. uvedeného

rozhodnutí. Není-li předmětný majetek ve vlastnictví městyse, nemohl krajský úřad toliko deklarovat povinnost Svazu tento majetek městysi předat. Krajský úřad měl naopak autoritativně rozhodnout o vypořádání tohoto majetku, tj. rozhodnout tak, že se tento majetek přikazuje do vlastnictví městyse a zahrnout do vypořádání související finanční nárok Svazu vůči městysi dle čl. 12.7 stanov. Neobstál ani výrok V. tohoto rozhodnutí, neboť jím byla pouze deklarována povinnost Svazu předat ve výroku specifikovaný majetek (majetek, k němuž krajský úřad výrokem III. zamítl návrh na určení vlastnického práva; jde o majetek převedený na Svaz a privatizovaný majetek), který je ovšem podle závěru zdejšího soudu uvedeného v rozsudku ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, ve vlastnictví Svazu. Před případným vydáním, vyklizením, respektive předáním tohoto majetku musí podle citovaného rozsudku dojít k přechodu vlastnického práva na základě vypořádání majetkové účasti městyse Luka nad Jihlavou na Svazu. V návaznosti na uvedené výroky byl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, zrušen i akcesorický výrok (výrok VI. rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019).

43. V nyní posuzované věci je třeba ve světle závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, vycházet z toho, že osoba zúčastněná na řízení 1. pouze tím, že ze Svazu vystoupila, vlastnické právo k vodohospodářskému majetku, který nebyl Svazu pouze svěřen do hospodaření (a o který v nyní posuzované věci nejde), zpět nenabyla.
44. Zpochybil-li krajský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí vlastnické právo Svazu na základě tvrzené neplatnosti smluv o převodu hmotného majetku z roku 2000 z důvodu absence usnesení zastupitelstva (str. 12 prvostupňového rozhodnutí), tak bez ohledu na skutečnost, že se k této otázce žalovaný nijak nevyjádřil, jde o otázku předběžnou, která musí být vyřešena v řízení ve sporu z veřejnoprávní smlouvy v návaznosti na závěry zrušujícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, kterým byl jako nezákonný zrušen výrok vyhovující uplatněnému nároku na předání tohoto vodohospodářského majetku osobě zúčastněné na řízení 1., resp. v rámci komplexního majetkového vypořádání mezi Svazem a osobou zúčastněnou na řízení 1.
45. Vadí-li žalobci, že krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí na podporu svého názoru ohledně existence vlastnického práva osoby zúčastněné na řízení 1. odkázal i na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, tak jak již bylo opakovaně judikováno, vypořádání majetkového podílu osoby zúčastněné na řízení 1. představuje její nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy; o takovém nároku je příslušný rozhodnout v případě sporu správní orgán, nikoli soud v civilním řízení (§ 169 správního řádu, § 4 odst. 1 s.r.s., srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25.2.2016, č.j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19.6.2018, č.j. Konf 9/2018-8). Zdejší soud dále již v dřívějších rozsudcích týkajících se problematiky vypořádání majetku Svazu opakovaně vyslovil, že úplná podoba (mechanismus) vypořádání majetkové účasti obce ve svazku ze stanov Svazu nevyplývá, a proto bude podstatný právě způsob vypořádání majetkové účasti vystoupivších obcí a Svazu, ať již dohodou stran, či správním orgánem řešícím spor z veřejnoprávní smlouvy; k postupu při vypořádání majetku Svazu zdejší soud odkazuje zejména na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 29.8.2019, č.j. 29 A 54/2014-314, či ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404.

46. Ve světle závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, osoba zúčastněná na řízení 1. nenabyla vlastnické právo k předmětnému majetku ani na základě rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 8.7.2019, č.j. KUJI 53597/2019, ani předáním majetku dle protokolu ze dne 12.7.2019 sepsaného v návaznosti na právě uvedené správní rozhodnutí. Zdejší soud poznamenává, že Svaz v protokolu ze dne 12.7.2019 (jež je součástí správního spisu) uvádí, že jím ani nepřevádí ani neuznává vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení 1. k jakémukoli majetku (což v protokolu několikrát zopakoval pro vyloučení všech pochybností). Z obsahu takového protokolu nelze dovozovat vůli Svazu převést vlastnické právo na osobu zúčastněnou na řízení 1., což by bylo podmínkou pro uzavření smlouvy o vypořádání.
47. Pokud jde tedy o posouzení splnění podmínek povolení k provozování kanalizace pro osobu zúčastněnou na řízení 2., správní orgány nemohly vycházet z předpokladu, že Svaz vlastnické právo k dotčenému vodohospodářskému majetku pozbyl. Takový závěr je přinejmenším předčasný a opírá se o důvody, které ve světle závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, neobstojí; stejně tak neobstojí závěry krajského úřadu ohledně vlastnictví majetku pořízeného dle dohod o investorství. Touto otázkou se rovněž zabýval zdejší soud v citovaném rozsudku a vyslovil závěry opačné: „...stanovy rozlišují mezi majetkem vloženým do žalobce a majetkem vloženým do hospodaření žalobce (viz např. čl. 8.4 a 8.5). Výše uvedené závěry se přitom týkají pouze majetku vloženého do hospodaření žalobce. Naproti tomu majetek vložený do žalobce totiž podle názoru soudu představuje pouze formálně vytvořenou kategorii majetku, který má být sice odděleně evidován, ale je toliko podmnožinou větší skupiny majetku ve vlastnictví žalobce. „Vložení do žalobce“ nepředstavuje žádný speciální soukromoprávní titul, stanovy pouze pro majetek formálně zařazený do této kategorie stanoví určitá pravidla. Z hlediska stanov není rozhodné, z jakého titulu se žalobce stal vlastníkem tohoto majetku, podstatné je pouze to, že stanovy, smlouva či jiné relevantní právní jednání stanovilo, že má být daný majetek do uvedené kategorie zařazen. Jedním z případů majetku vloženého do žalobce je i majetek, který byl předmětem smluv o převodu investorství. Tyto smlouvy výslovně stanovily, že daný majetek má být do uvedené kategorie zařazen. I s ohledem na výše uvedené proto nelze z daného smluvního ustanovení dovozovat, že by vlastníkem tohoto (v budoucnu vzniklého) majetku byla osoba zúčastněná na řízení. Naopak z povahy investorství (které bylo na žalobce převedeno) v daném případě nutně plynulo, že to byl žalobce, kdo se před vznikem věci stal stavebníkem, kdo výstavbu dále financoval, kdo byl ve smluvním vztahu se zhotovitelem a komu bylo dílo předáváno. Soud proto nevidí žádný důvod pro to, aby na vlastnictví k takové věci bylo nahlíženo odlišně od případů, kdy byl žalobce investorem od počátku. Předmětný majetek nemohl být vložen do hospodaření žalobce osobou zúčastněnou na řízení z prostého důvodu, že osoba zúčastněná na řízení nikdy nebyla vlastníkem takové věci.“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, zvýrazněno zdejším soudem). I u tohoto typu majetku proto nelze bez dalšího vycházet z toho, že otázka vlastnického práva k němu je již vyřešena.
48. S ohledem na výše uvedené je bezpředmětné zabývat se otázkou ukončení provozní smlouvy se žalobcem ze strany osoby zúčastněné na řízení 1. Zdejší soud pouze poukazuje na to, že ohledně této otázky nejsou závěry správních orgánů jasné v tom, na základě jakého právního jednání (zda odstoupením od smlouvy či výpovědí) mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Žalovaný také pominul argumentaci, kterou k tomu žalobce vznesl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí; v této části je tak rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Tu je však podle zdejšího soudu třeba

zdůraznit, že jde o námitky navazující na polemiku se závěrem, že vlastnické právo svědčilo osobě zúčastněné na řízení 1.; tuto klíčovou otázku však správní orgány posoudily nesprávně (nezákonně).

49. Z obsahu napadeného rozhodnutí v této souvislosti plyne, že žalovaný pouze s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22.2.2017, č.j. 70 Co 104/2016-278, dovodil, že závěr vyslovený krajským úřadem, pokud jde o platnost odstoupení od provozní smlouvy, je správný.
50. Podle zdejšího soudu žalovaný nijak nevysvětlil, jak závěry citovaného rozsudku Nejvyššího soudu aplikoval na problematiku ukončení provozní smlouvy ze strany osoby zúčastněné na řízení 1. Uvedený rozsudek Nejvyššího soudu se týkal sporu statutárního města Jihlava a Vodárenské akciové společnosti, a.s. (žalobce v nyní posuzované věci) v civilním soudnictví. Z citovaného rozsudku Nejvyššího soudu plyne, že „*Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 293/2013 Sb. (dále jen „o.s.ř.“), a odůvodnil tvrzením, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyla dosud řešena, konkrétně otázky, zda po vstupu nabyvatele pronajaté věci do právního postavení pronajímatele splní nájemce povinnost platit nájemné i tím, že je uhradí původnímu pronajímateli (či jinému subjektu určenému dohodou s původním pronajímatelem). Zdůraznil, že ve smyslu § 680 odst. 2 obč. zák. nabytím vlastnictví vstupuje nabyvatel do právního postavení pronajímatele v jeho úplnosti, tj. stává se účastníkem nájemního vztahu se všemi jeho základními obsahovými atributy, a to včetně nároku na placení nájemného, splatného po tomto vstupu; podle § 663 obč. zák. patří totiž placení nájemného mezi pojmové znaky nájmu (v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 31. října 1997, sp. zn. 2 Cdon 863/97, uveřejněné pod č. 11/97 časopisu Soudní judikatura, a z 23. července 2002, sp. zn. 26 Cdo 866/2002). Dodal, že důsledkem uvedené zákonné sukcese je tak mimo jiné přechod práva na nájemné za užívání pronajaté věci, jemuž odpovídá povinnost nájemce nájemné platit. Povinnost nájemce přitom směřuje vůči novému pronajímateli (nabyvateli), nikoliv vůči jeho právnímu předchůdci. Ve vztahu k němu již totiž nemá nájemce právní důvod plnit, a pokud tak činí, jde o plnění bez právního důvodu. Nájemce tedy nemá právo volby, zda bude platit nájemné nabyvateli nebo původnímu pronajímateli (k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu z 30. srpna 2006, sp. zn. 26 Cdo 906/2005). Z toho dovozoval, že po změně vlastnictví pronajaté věci splní nájemce svou povinnost platit nájemné pouze tehdy, poskytne-li příslušnou platbu novému pronajímateli a nikoli zašle-li ji na bankovní účet původního pronajímatele či subjektu určenému dohodou nájemce s původním pronajímatelem (zde mimo jiné zmínil rozsudek Nejvyššího soudu z 19. června 2003, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001). Dovolatel v dovolání – z důvodů tam podrobně rozvedených – vyjádřil nesouhlas s odvolacím soudem vysloveným názorem, že tento „závěr... by byl stejný, pokud by... dospěl k závěru, že právo hospodaření k předmětnému majetku měl v rozhodném období Svaz“...“.* K tomu v citovaném rozsudku Nejvyšší soud uvedl, že „V posuzovaném případě nebyla zpochybněna správnost právního názoru, že v důsledku zániku členství ve Svazu ke dni 31. prosince 2012 vstoupil dovolatel od 1. ledna 2013 do právního postavení pronajímatele předmětného majetku, a to na základě analogické aplikace § 680 odst. 2 obč. zák. Dovolací soud proto z uvedeného právního názoru vychází. Součástí zjištěného (ničím nezpochybněného) skutkového stavu byla rovněž zjištění, že po vystoupení dovolatele ze Svazu nebyla doložena dohoda o finančním a majetkovém vypořádání mezi nimi, že naposledy se o

vyšší ročního nájemného a splátek na něj dohodla žalovaná se Svazem dne 4. prosince 2012, že za rozhodné období žalovaná nájemné zaplatila (platbami z 8. ledna 2013, 24. ledna 2013, 8. února 2013, 21. února 2013 a 21. března 2013) podle této dohody v tam dohodnutých částkách a na tam specifikované účty a že přípisem ze dne 2. ledna 2013 jí dovolatel oznámil, že vystoupil ze Svazu, a požádal ji, aby alikvotní část nájemného, kterou jí upřesnil v přípisu ze dne 1. února 2013, platila jemu. S přihlédnutím ke shora citované judikatuře zastává dovolací soud názor, že na základě uvedených skutkových zjištění nelze – bez dalšího – uzavřít, že žalovaná jako nájemkyně předmětného majetku nemá na nájemném za rozhodné období žádný dluh. I po změně pronajímatele byla sice povinna platit dohodnuté nájemné (jeho alikvotní část) na bankovní účet pronajímatele. Napříště však již měla svoje platby směřovat (za naplnění předpokladů upravených v ustanovení § 680 odst. 2 obč. zák.) na účet nového pronajímatele (tj. dovolatele), nikoli na účet jeho právního předchůdce (viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2006, sp. zn. 25 Cdo 1526/2001, uveřejněného pod C 2005 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, na který dovolatel v dovolání rovněž poukázal).“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.9.2018, č.j. 26 Cdo 4497/2017-337, zvýrazněno zdejší soudem). Argumentace žalovaného citovaným rozsudkem tak sice není zcela jasná, nicméně jistě se mýlí s podstatou nyní posuzované věci. Je totiž zřejmé, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání vycházel ze skutečnosti, že statutární město Jihlava vstoupilo coby nabyvatel majetku do právního postavení pronajímatele; otázka spornosti vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku v řízení o dovolání vůbec nebyla vznesena.

51. Z výše uvedených důvodů nemůže v rámci soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného obstát jako celek. Není sporu o to, že dne 6.5.2020 bylo osobě zúčastněné na řízení 2. vydáno povolení k provozování kanalizace, která je součástí dvou skupin majetku – majetku dle dohod o převodu investorství a majetku dle dohod o převodu hmotného majetku do roku 2000; povolení bylo přitom osobě zúčastněné na řízení 2. vydáno v době, kdy k tomuto majetku dle závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 23.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404, nesvědčilo vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení 1.; již to zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
52. Zdejší soud však považuje za vhodné vyjádřit se k žalobní námitce vytykající správním orgánům nedostatečně vymezený předmět řízení (nedostatečnou specifikaci vodohospodářského majetku, zejména pokud jde o délku kanalizačních stok).
53. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb. je vlastník vodovodu nebo kanalizace povinen na své náklady zajistit průběžné vedení majetkové evidence svých vodovodů a kanalizací. Vlastnické vztahy k vodovodům a kanalizacím, jakož i k vodovodním přípojkám a kanalizačním přípojkám se nezapisují do katastru nemovitostí. Na majetkovou evidenci vodovodů a kanalizací se nevztahuje zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem.
54. Podle § 6 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb. v povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, popřípadě jeho změně, krajský úřad uvede údaje provozovatele, údaje o odborném zástupci provozovatele, provozovaný majetek uvedený identifikačními čísly majetkové evidence vodovodů nebo kanalizací, pro které se povolení k provozování vydává, a to v souladu s majetkovou evidencí vedenou podle § 5 odst. 1 v rozsahu uvedeném v žádosti o povolení k provozování.
55. Podle § 6 odst. 12 zákona č. 274/2001 Sb. se k formuláři žádosti o povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace přikládá kopie živnostenského oprávnění, kopie smlouvy,

kterou uzavřel žadatel s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace na jejich provozování, pokud jím žadatel není sám, identifikační čísla vodovodů a kanalizací, uvedené ve vybraných údajích majetkové evidence podle § 4 odst. 3 a 6 tohoto zákona, kterých se povolení k provozování týká, úředně ověřená kopie dokladů o vzdělání a praxi odborného zástupce a jeho písemný souhlas včetně ověřeného podpisu, pokud sám není žadatelem.

56. Podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb. patří mezi vybrané údaje z majetkové evidence kanalizačních stok celková délka v kilometrech.
57. Zdejší soud předně poznamenává, že pochybení při zpracování obsahu majetkové evidence vedené v souladu s požadavky zákona č. 274/2001 Sb. a navazující vyhlášky č. 428/2001 Sb. by znamenalo porušení povinností subjektu odpovědného za řádné vedení majetkové evidence ve smyslu zákona č. 274/2001 Sb.; tato otázka však není předmětem tohoto řízení. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 6 As 276/2020-54, ve věci téhož žalobce, že „S ohledem na to, že žalobkyně by jako dosavadní provozovatelka kanalizace na území městyse Luka nad Jihlavou měla mít o této situaci přehled, měla by být takové identifikace schopna. Nepostačuje přitom obecné tvrzení, že se jedná o kanalizační stoku o délce 658,51 m, spornou část je nutno identifikovat zcela konkrétně, určením místa a event. čísla zařízení, případně jejím vymezením v pasportu kanalizace na území městyse. Břemeno tvrzení je v tomto ohledu na žalobkyni...“.
58. Vytýká-li žalobce správním orgánům, že více neověřovali doložené podklady a nezdůvodnili rozdílnost délek kanalizace dle prvostupňového rozhodnutí (v nyní posuzované věci) a dle rozhodnutí o zrušení povolení k provozování předmětné kanalizace žalobci, tak žalobce v intencích výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 6 As 276/2020-54, nesprávnost popisu kanalizačních stok či obsahu podkladů žádosti osoby zúčastněné na řízení 2. ničím konkrétním nevyvrací. Bez ohledu na to, jaký byl obsah již zrušeného rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 14.5.2019, č.j. 16120/2019-MZE-15111, sp. zn. 56VH9411/2019-1511, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí krajského úřadu o zrušení povolení k provozování žalobci ze dne 31.1.2019, č.j. KUJI 7859/2019, sp. zn. 1691/2018 Bl-16, tak v nyní posuzované věci podle zdejšího soudu správní orgány vymezily pro účely řízení ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vodohospodářský majetek dostatečně.
59. Správní orgány jej vymezily především dle příslušného IČME Svazu. Dále vycházely z podkladů a mapky s vysvětlivkami k modře označeným řadům a s odkazy na jednotlivá kolaudační rozhodnutí či souhlasy na jednotlivé stavby a smlouvy. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na další popis předmětných kanalizačních stok (specifikovaných v tabulce, jež je součástí výroku prvostupňového rozhodnutí) na str. 11 prvostupňového rozhodnutí s tím, že podklady byly upřesněny na základě výzvy krajského úřadu, aby osoba zúčastněná na řízení 2. předmětné řady zakreslila do mapky zaslané žalobcem a do podrobnějšího pasportu kanalizace v Lukách nad Jihlavou; z tohoto upřesnění vyplynulo navýšení délky kanalizace v ulici Za Humny o 54,43 metrů a ke zvýšení počtu trvale napojených osob o 6 osob. Zdejší soud rovněž ověřil, že mapové podklady a výpisy k majetku dle uvedeného IČME k jednotlivým rokům byly součástí příloh žádosti osoby zúčastněné na řízení 2. K uvedené otázce se rovněž stroze vyjádřil žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí s tím, že podle žalovaného krajský úřad udělal vše pro to, aby zjistil skutečný stav věci a svá zjištění řádně zdůvodnil. Je tedy na žalobci, aby v dalším řízení tvrze ne pochybnosti (v intencích výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního

soudu ze dne 28.5.2021, č.j. 6 As 276/2020-54) relevantním způsobem doložil, resp. správnost uvedených údajů vyvrátil.

60. Pokud jde o žalobní námitku vad smlouvy č. 1/2016 ze dne 7.3.2018, včetně dodatků, předložených osobou zúčastněnou na řízení 2., tak krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ve smlouvě o provozování a nájmu vodohospodářského majetku č. 1/2016 ze dne 2.12.2016 je uvedeno, že byla schválena radou městyse dne 19.4.2016 (usnesení č. 285/2016/RM). Dále poněkud nesrozumitelně odkázal na dodatek č. 3 ke smlouvě ze dne 7.3.2019 s výpisem z usnesení Rady městyse ze dne 6.3.2018, č. 139/2018/RM, a uvedl, že dotčeného majetku se týká dodatek č. 3, dodatek č. 5 výpisem usnesení Rady městyse ze dne 18.6.2019 s tím, že nemá důvod pochybovat o pravosti těchto dokladů. Žalovaný se však k odvolací námitce shodného obsahu nevyjádřil vůbec; proto se zdejší soud k žalobní námitce nemůže s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu jakkoli vyjadřovat, neboť by tím nahrazoval zcela absentující argumentaci žalovaného.
61. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce předně navrhoval dokazovat listinami obsaženými ve správním spisu; jeho obsahem však soud ve správním soudnictví nedokazuje, neboť je povinen z něj vycházet (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č.j. 4 As 113/2018-39).
62. Pokud jde o provozní smlouvu ze dne 17.12.1996, tak o její existenci ani pro věc rozhodných skutečnostech z ní plynoucích, není mezi účastníky řízení sporu, proto zdejší soud neshledal důvod si ji od žalovaného vyžádat a dokazovat jejím obsahem. Totéž platí i pro rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31.1.2019 o zrušení povolení žalobce k provozování dotčeného majetku. Pokud jde o návrhy na dokazování rozsudky soudů, ty jsou zdejšímu soudu jednak známy z jeho úřední činnosti a nadto nejde o důkazní návrhy ke sporným skutkovým otázkám.
63. Důvody vydání povolení k provozování specifikovaného vodohospodářského majetku osobě zúčastněné na řízení 2. tudíž neobstojí, a to z podstatné části, již s ohledem na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.6.2021, č.j. 31 A 120/2019-404; to vedlo zdejší soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a současně ke vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku.

V. Náklady řízení

64. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
65. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále šlo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13

odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

66. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení, ty nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by měl osobám na řízení zúčastněným právo na náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s.ř.s.), jak navrhovala osoba zúčastněná na řízení 2.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. března 2022

David Raus v.r.
předseda senátu